

Vyhřívána 2004

aneb

...podzim jak se patří...

Vyhříváná 28 - 31.10.

Předposlední výprava začíná. Předcházelo jí totální hektično, spěch a nedostatek informací. Nějak se stalo, že jsme všichni natolik pracovně vytíženi, že nemáme čas sami na sebe, a tím méně na našeho koníčka. Mají se na mysli kola a vše s tím související. V podstatě to má co dělat s vývojem situace v našem evropskouniovém státě. Na všech stranách docházejí peníze. Následkem toho zaměstnavatelé zvyšují tlak na zaměstnance a nutí je pod hrozbou vyhazovu ke stálému zvyšování pracovních výkonů za stejnou mzdu a do toho všeho ceny úplně všeho zatraceně rychle rostou. No a díky nezaměstnanosti je každý rád, že má svou práci a tak si nechá zvyšování tlaku líbit. Následky jsou jasné. Omezuje se volný čas a relaxace a roste agresivita. Nám, tedy Tomášovi, Digovi, Hance a Jarce, se zatím daří udržet způsob odreagování od stresu a denních starostí. Ale jde to sakra mizerně.

Dig.

Od: Tomas [tomas-horacek@volny.cz]

Odesláno: 4. října 2004 21:15

Komu: Hells Anča; Hells Dig; Hells Hanka; Hells Hanka II; Hells Jarka; Hells Majka; Hells Michal; Hells Olda

Předmět: Poslední víkendová výprava aneb jak nezmrznout

Ahoj všichni,

blíží se nám konec října a s ním i poslední víkendová výprava této sezóny. Tentokrát se už nemusíte bát, že budeme někde mrznout pod širákem, ale pojedeme do nějaké chaty a teplé postele. Abych mohl něco zařídit, potřebuji vědět kolik nás pojede a zda to stíháte na vlak. Tentokrát navštívíme Jeseníky, byla tady i Šumava, ale tam je problém s dopravou, kdybysme jeli ve středu do penzionu dorazíme někdy ve dvě ráno a to by nás moc rádi neměli.

předběžně si to představuji takhle:

Odjezd ve středu k večeru vlakem do Zábřehu na Moravě. Vlak nám jede po 17 a 18 hodině z hlavního nádraží, potom už je to pozdě. Napište, který můžete stihnout. Příjezd do Zábřehu buď před osmou nebo devátou, podle toho v kolik odjedem. Po příjezdu nás čeká cca 30 km do penzionu, zatím není žádný objednaný, může to být i kretší. Ve čtvrtek, pátek a v sobotu budem projíždět hory, pokud to počasí dovolí. V neděli buď zase po horách nebo se podívat někam blízko na Moravu - ještě upřesním.

A teď cena

4x noc v penzionu cca 800 - 1.000,- Kč Podle toho co se mi podaří sehnat cena vlakem pokud nás pojede pět $2 \times 160 + 2 \times 20 = 360$ Kč jídlo podle toho jak moc jste nároční. Ve většině penzionů si můžeme

uvařit, obědy by bylo někde v hospodách cca 600 - 800

celková bylanice tedy je 1800 - 2200. Ale za ty prachy to stojí, kdy se tase podíváte do Jeseníků.

ceny kromě vlaku jsou orientační, nejvíc se to může lišit u ubytování.

Napište jestli byste jeli a v kolik jste schopný být ve středu na nádraží. Je to taky důležitý pro synchro jak daleko může být penzion, kůli dojezdu. Napište prosím co nejdříve.

PS: Pošlete mail či SMS, že jste to četli.

zatím čus bus Tom

Naštěstí se mi podařilo díky jiné akci sehnat ubytování podstatně levnější. Ale taky trochu jinde. Přesněji v Králíkách nedaleko Letohradu. Tím se upřesnilo „za kolik“.
Dig.

Tím se mi trochu zkomplikovalo plánování tras, chtěl jsem co nejvíce projet střední Jeseníky, tedy tu nejhezčí část. Což tedy teď nešlo a otázka byla kam teď jet. Naštěstí v mapě byla doporučená trasa přímo z Králíků a vypadala docela dobře. Další trasu jsem už musel volit s dopravou vlakem, protože jinak by mi přestřelila kilometrůž přes 110 km a to by mě už asi ostatní zabili. Teď už zbývalo vyřešit otázku kam jet ve čtvrtek, vzhledem k tomu, že jsme mohli vyjet nejdříve kolem 13 hodiny, jsem splácal trasu poznání mezi dvěma pohořími a to Orlickými horami a Jeseníky. Tom.

Ted' „kdy“. Letos vychází státní svátek 28.10. na čtvrtek. Na pátek si tedy bereme dovolenou, a odjet můžeme už ve středu večer. Vypadá to velmi dobře. Bohužel se ukázalo, že to zase uvázne na dopravě. Po 18té hodině, kdy jsme schopni se sejít jede každý den jen jediný vlak. A později se ukázalo, že nemá služební vůz. Tím tedy nemůžeme. Dig.

Když jsme se však v neděli vraceli a potkali v Praze na hlavním nádraží stejný vlak na protějším nástupišti, a k našemu úžasu jsme spatřili služební vůz. Zase mají bordel na internetu. Ach ty státní služby. Tom.

Další nejbližší odjíždí až ráno v 6.08. a další až odpoledne. To tedy je výběr! No a je tu další potíž. Před šestou nás nepustěj do Jeskyně ke kolům. A další výhoda: Městská hromadná doprava zahajuje provoz v 5.00. Do té doby jezdí noční spoje. Ale ne do Modřan, kde teď s Hankou bydlím. Tady nejezdí nic. Řešení? Nezbyvá než nakombinovat neslučitelné. Večer ve středu po 18té se sejdeme v Jeskyni, zabalíme a převezeme kola na Vinohrady (Královské), kde je uložíme ve sklepě domu, kde bydlí moji rodiče. U nich také s Hankou přespím. Jarka se přesune do Suchdola, kde má zajištěný nocleh a Tomáš pojede domů na Jižní Město. Ráno se pak sejdeme na Vinohradech (pořád Královských) a sejdeme na nádraží. No to zas bude...
Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometrůž	Denní kilometrůž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	2410	0	0	15

Sraz je v 5.30 na Vinohradech. Je to nelidské, ale nutné.

Dig.

To je pravda, vstávání ve čtyři ráno, opravdu nepatří k mým koničkům. Rychle se nasnídat, naložit poslední věci na kolo a hurá na noční jízdu na Vinohrady. Kupodivu se jelo výborně. Pomalu žádná auta a debilové, co nás cyklisty nemají rádi.

Tom.

Jsmě tu všichni v čas. A až na drobnou nesrovnalost ve spojení pomocí mobilních telefonů jde všechno velmi dobře. Vyndali jsme kola ze sklepa, nastavili je, vyvedli na ulici... a hele ona je tma! A teplo vypadá ale docela jinak! Tak do sedel a jedeme. Cesta probíhá naprosto klidně a pohodově. No samozřejmě. Všichni normální lidi ještě spějí. Pořád jedeme z kopce. Až k Muzeu, kde se napojujeme na Magistrálu a po 200 metrech zajíždíme přímo na první nástupiště Hlavního nádraží. Pořád všechno probíhá klidně a pohodově. Zaparkovali jsme a Tomáš s Hankou jdou opatřit jízdenky. Dig.

Vyrazíme všichni kromě Diga, který hlídá kolečka. Spěšnou chůzí dorážíme ke kasám. Paráda, všechny (2) jsou obsazené a času opravdu není nazbyt. Tom obsazuje jednu, Hanka druhou. Marně se rozhlížím.. Nikdo nevypadá na to, že nás pustí. Utíkám zpět za Digem a přemísťuji kolečka.

Jrk.

S Hankou a Jarkou přicházíme k pokladnám a k našemu úžasu jsou tu ohromný fronty cca 20 lidí u každý kasy. Já s Hankou si stoupáme na konce zástupů a Jarku vysílám ať jde zjistit z jakého nástupiště nám to jede. Po chvíli se vrátila a já ji posílám za Digem ať mu pomůže přemístit kola na požadované nástupiště. Stojím ve frontě a chci se podívat na Hanku vedle sebe, kde ještě před cca dvěma minutami byla a ona tam najednou není. Podívám se do předu a ona už je o dobrých pět lidí přede mnou. Ještě chvíli čekám ve své frontě, ale pak to vzdávám a jdu za Hankou. Později se vysvětlilo, proč se pořád nehejbu z místa. Paní v pokladně byla neuvěřitelně pomalá, počítač viděla tak poprvé v životě a napsat na klávesnici cílovou stanici je pro ni nad lidský úkol. Teď se potvrdila teze, kterou já vedu: České dráhy to je odkladní místo pro lidi, které už nezaměstná nikdo jiný.

Tom.

Co jsme spatřili před pokladnami byl šok. Pravda, čekala jsem nával, ale tak strašný dav před šestou ráno ve státní svátek neočekával nikdo z nás. Vlak odjížděl za cca 25 minut a nám bylo jasné, že to bude jak sázka do loterie. Kterou frontu zvolit aby byla nejrychlejší a my měli šanci nastoupit do vlaku běžně a nemuset se štvát za posledním vagónem a naskakovat za jízdy. S Tomášem jsme se rozdělili a každý si stoupl do své fronty. Nevím čím to bylo, ale zrovna já měla kliku a zástup přede mnou mizel naprosto úžasným tempem. Já postoupila o 5 lidí, Tomáš o jednoho človíčka. Pokladnu jsme tak dobyli v rekordním čase. Následně jsme lístky získali za solidní cenu a co nejrychleji běželi zpět k našim miláčkům na nástupiště...

Hnk.

Já s Jarkou zatím převládáme kola na nástupiště k našemu vlaku. Jarka při převozu píchla Hančí kolo. Nepochybně schválně. Teď to opravovat nebudu. Do odjezdu vlaku zbývá 10 minut. Za pár minut přichází Hanka s Tomášem a jízdenkami. Vlakvedoucí vůbec nebyla nadšena myšlenkou, že si kola naložíme sami a že zůstanou nastrojená. Ale nechala se přemluvit, že co se místa ve voze týká, by to stejně líp nešlo. Při nakládce rozbila Jarka Tomášovi zadní světlo. Dělá tedy vše proto abychom nevyjeli. A zase schválně.

Dig.

Digu, kecáš, já jsem Tomášovi, nic jsem nerozbila !!! Rozbila to paní z vlaku, která se snažila pomoci při nakládání našich miláčků. Ach jo, všechno na mě svedou ☹. Jrk.

Po vyřízení formalit jsme si našli kupé a vlak se dává do pohybu. Cesta je klidná a pohodová. Svačina. Hanka nám všem již dlouho slibovala, že upeče makovník, její specialitu. I stalo se. A teď se jím všichni cpeme až nám v pantech praští. Dig.

Na jedné zastávce vyběhává Tomáš z vlaku a rychle likviduje hrozící kolaps z nedostatku kouře, dehtu a bůhví čeho ještě. Nedá mi to, vykouknu z okýnka vlaku a rýpu do něj: „Tome, jaké je to být závislý na nikotinu?“. Kouká na mě, jak Alenka na králíka v Říši divů. Pak přiznává: „Bibý..“.

Co se díváte, když už pomalu zrušili všechna kuřácká kupé. Jediná možnost je v delší přestávce vlaku na nástupišti. Do toho ještě stihnout dvě, aby mi to vydrželo na celou cestu. Tom.

Jakýsi dědek se hrnul uličkou, před sebou i za sebou vláčel bágly a vzadu mu vlála berle. Nakoukl k nám do kupé a viditelně si dělal chuť na zabrání teď volného místa po Tomášovi, který na krátko odběhl. Na nic se neptal a cpal se k nám. Velmi tvrdě jsem ho zase vypakoval. Něco vykřikoval a hnal se uličkou dál. Mezi tím se vrátil Tomáš a krátce na to se dědek belhal uličkou opačným směrem. Otevřel naše kupé, rozhlédl se, zahulákal, že je tu neskutečnej bordel a zmizel v uličce. To jsou věci. Výstup v Dolní Lipce se samozřejmě neobešel bez neuvěřitelných zážitků. Na výstup a vyložení kol máme podle jízdního řádu 2 minuty. No to je paráda! Zastavili nám tak šikovně, že kola vykládáme na škvárové nástupiště v místě, kde na vedlejší koleji stojí na celém nádraží jediný motorák „Vagonka Studénka“. A jen jsou kola venku, dává se náš vlak do pohybu. Honem popotahujeme kola k motoráku, aby nás nějaký vyčouh nezachytil. Ještě ani nezmizel z dohledu poslední vagón a už zase překážíme motoráku, který chce hned odjet. No to se teda daří. Nejhůř to jde Hance. S prázdným zadním kolem se opravdu mizerně manévruje. Dig.

Co mizerně! Byl to skoro horor! Kolo se mi bořilo do navršené škváry nebo co to bylo místo nástupiště a mě snažení zmizet s kolem z cesty odjíždějícím vlakům mě stálo dost sil.

Hnk .

Haničko, sluníčko promiň. Opravdu (nevěř Digoví!!!) jsem to neudělala schválně. Že zůstaneme kamarádkami?

Jrk.

Uvolnili jsme cestu motoráku a po jeho odjezdu nádraží osiřelo. Nejen technikou, ale i lidma. Žádní cestující, ale i personál kamsi náhle zmizel. Zaparkovali jsme u budovy a poškozené kolo Hanky dovlekli k ostatním. A začala první oprava na téhle výpravě. Po několikanásobném vyzvání „kurev sedmi“ a ušpinění se se podařilo opravu úspěšně dokončit. Opravu kola. Je tu ještě taková, no, jak to nazvat... Potíž? Nesrovnalost? Nepříjemnost? No prostě už od pondělí Hanka zápasí s nějakým neduhem. Ted' momentálně má barvu čerstvé nadojeného mléka. Jsou dvě možnosti: Bud' ji to úplně sejme, a nebo se z toho vyjezdí. Vymanévrovali jsme z nádraží a zahájili přejezd do Králíků k penzionu se stáčírnou a sklípkem. Podle cedulí to není nijak daleko. Přesněji 4 km. Jedeme zvolna. Je pod mrakem, ale ne zima.

Dig.

Jízda na mém kole byla nějaká podivná. Připomíná to atrakci na Matčjské pouti. Nejen že se pohybuji usilovným šlapáním směrem kupředu, ale navíc mi celé kolo bez jakéhokoliv mého přičinění nevysvětlitelně hopsá. Nejdřív jsem si řkala, že mají asi nějaké hrbolky tady na silnici. Jenže asfaltka je nádherně hladká. Takže terénem to nebude. Mám co dělat udechat mnou nasazené tempo a tak už nepátrám čím to je a dál se hopsáním přibližuji do Králíků a doufám, že po příjezdu na místo určené objeví Dig čím, že je to vlastně způsobeno.

Hnk.

Za pár minut jsme na místě.

Oproti původní dohodě s panem majitelem jsme tu o dvě hodiny dříve. Zavolali jsme mu. Řekl, že to nevadí a že je na cestě. On totiž kromě tohoto zařízení vlastní ještě

nějaká další v Dolní Moravě. Má se na mysli vesnice Dolní Morava. Po nějaké době je tu. Poslal jsem holky aby to s ním zařídily. Tomáš nemůže, právě totiž kouří a já jsem po zápěstí ponořen v Hančiných brzdách. Všichni tři, tedy majitel a holky se vrátili nějak nesví. Pan majitel nám pak nabídl, že je možné ještě ubytování v Moravě. Patrně mi něco uniklo, protože mi to nějak nedává smysl. Hanka mi naznačila, že mi to později vysvětlí. Pan majitel nám řekl, že teď musí pryč, ale v 17 hodin tady bude a pak mu máme říct jak jsme se rozhodli. A odjel. Hanka mě beze slova pošrouchlá směrem k objektu. Prošli jsme vše kam se dalo vstoupit a musím říci, že první dojem opravdu nebyl nejlepší. Jde o patrový historický dům. Po uklizení a rekonstrukci by jistě neměl chybu. Jenomže teď...

Teď to stojí, dá se říci totálně za hovno, všude bordel po zedníkách a pokoje taky nic moc.

Tom.

Dobře, večer zkusíme tu Dolní Moravu. Odložili jsme nepotřebné části bagáže a jedeme k autobusu naproti Jitce. Ano, na scénu vstupuje nová postava. Jitka. Jde o kamarádku Hanky, která si před devíti lety uhnala dvojčecí kluky. Pro blondýny: dvojčata jsou v tomto případě děti – kluci, kteří se narodili jedné matce v rozpětí několika minut, jsou si hodně podobní a navzájem se velmi vhodně doplňují. A přesně tato dvojčata přijdou s Jitkou. No to zas bude...

Dig.

Dígu, nechci Ti do toho výkladu mluvit, ale myslím, že snad všichni vědí, co to jsou dvojčata. Dokonce většine populace nedělá problémy ani termín trojčata. Jsou i taci, co nemají problém s termínem čtyřčata, paterčata, šesterčata... atd. Problém prý nastává v případě, že máš tyto násobky doma. Nastává totiž jistý technický problém. Tomáš by to myslím nazval „průser“, přičemž násobky termínu „x-čata“ prý vytvářejí přímou úměru tohoto výstižného „Tomovýrazu“. Problém v tom vidí hlavně mužská populace, ženská prý zas tolik ne... Jrk.

Ano, samozřejmě. Většina ženské populace totiž automaticky předpokládá, že ta x-čata bude živit chlap a nedělají si s tím hlavu. Mužská část populace hledí i trochu dál a vidí, že uživit x-čata je technický... průser...

To jsme ale odbočili. Zpět do Králíků:

Zastávka je za rohem. Parkujeme za odstaveným autobusem v závětrí. Připojil se k nám pes. Tomáš se tváří velmi nedůvěřivě. Pes jej na oplátku ignoruje.

Dig.

Což jsem velice rád.

Tom

Je to Zlatý Retriever a Jarce se moc líbí. I Jarka jemu. Hned projevil přání se s ní sexuálně sblížit. Jarka mu dala jasně najevo, že by spolu museli nejdřív nějakou dobu chodit...

Dig.

Mám pocit, že by ale musel chodit s mojí nohou, protože se pověsil na ní. Zkusili jste někdy nosit na noze psa? Můj názor je, že to není dost dobře možné. Za prvé mi zrovna neslušel a za druhé jsem měla problémy s rovnováhou. Ještěže to po několika pokusech vzdal a šel se domu celej smutnej zřejmě (o/na-)žrat.

Jrk.

Autobus vezoucí Jitku s klukama má značné zpoždění. Všichni tři vystupují a vypadají, jako kdyby právě prolezli mandlem. Kluci se okamžitě přizpůsobují nové situaci, Jitka to ještě pár minut vydechává. Prý bylo tak plno, že víc než půlku lidí řidič nevzal a ti co jeli neměli žádné pohodlí. Žádný vzduch a tlačení. Dovedli jsme trojici do penzionu. I Jitka se vyjádřila, že by raději zkusila něco jiného. Tak jo. Ale teď oběd. Po několika okružích městem jsme skončili tam, kde jsme začali. V hospodě u autobusové zastávky. Dali jsme si oběd...

Dig.

...na kterém byla slyšet šokující zpráva: Jarka je Digova máma. Ne, nelekcejte se. Dvojčata usoudila, že by to možná tak mohlo být nebo možná spíš druhá pravděpodobnější varianta - chtěla nás dovést k hurónskému smíchu . To se jim podařilo nadmíru. Jarce to už ale nikdo neodpárá. :-) Hnk...

a po něm my pojedeme někam na krátkou projížďku a Jitka s klukama někam na procházku. Tomáš nás vyvedl z města a určil směr po jediné rozumné silnici na Mladkov. Dig.

Ono to ani jinudy nešlo, pokud bys tedy neprojevil přání jet pěkně zostra do kopce. Tom.

Svítlí slunce, je teplo, kolem je opravdu krásná podzimní horská krajina. Akorát dost fouká. Samozřejmě proti. Nejedeme nijak rychle, užíváme si kochání. Po pár kilometrech začíná Hanka zaostávat. Na dotaz co že je v nepořádku odpovídá, že je jí dobře, skvěle a báječně, jenom to nemůže udejchat. To není dobře. Na nějakém vhodném místě zastavíme a dáme pauzu. Třeba támhle. Zároveň budeme moci sledovat dění na protější louce, kde se děje něco co v Praze opravdu nemáme. Je tam velká hromada čehosi sypkého, žlutého. To nakládá UNI nakladač do kontejneru tvaru jehlanu se špičkou dolu. A teď ta zvláštnost. Přilétá vrtulník se stejným kontejnerem a pokládá jej vedle. Pak tam nějakí dva šachují a vrtulník zase odlétá. Pod ním na laně visí naložený kontejner. Zalétá nad les a tam se ta žlutá sypkost v ohromném oblaku snáší na porost na zemi. A takhle pořád dokola.

Až najednou mu nepřipojili kontejner a vrtulník popočetl kousek stranou a sedl do trávy. Jedeme na to se podívat. Dig.

Než uklidím foťák, už jsou všichni u vrtulníku. Rychle je dojždím a znovu vynadat foťák a rychle fotit, abych ho měl v záběru na zemi. Tom.

Vrtulník tankuje. Na cestě stojí cisterna a pomocí ohromné hadice pere palivo pod tlakem do nádrží létacího stroje. Je tu pár čumilů a my.

Tankování je u konce a vrtulník se odlétá věnovat dopravě prášku do lesa. Akorát by mě zajímalo, jestli ta žlutá sypekost nejsou piliny. Že by se takhle efektně dopravovalo dříví do lesa... Kousek od nás je další atrakce. Jde o jeden z bunkrů obranné linie z počátku II světové války. V okolí jsou tu na každém kroku. Tenhle je vyjíměčný tým, že ho opravují. Dovnitř se nedostaneme. Ale i z venku je zajímavý.

Je krásně. Chtělo by to někam sebou praštit a válet se a odpočívat... Ale tady dělá pořád kravál ten vrtulník. Pojedeme jinam. Ale nejdříve si prohlédneme bunkr, který je o pár metrů dál a je sice poničený ale přístupný. Jdeme dovnitř vyzbrojeni Tomášovým

modrým LED světlem. Ukazuje se však, že je absolutně nedostatečné. Problém tmy řešíme bravurně a tvrdě. Vtáhli jsme do bunkru Jarčino kolo, zapnuli hlavní osvětlení a nasměrovali jej na částečně zřícené schodiště směrem dolů. Je tu tolik světla a jeho odrazů, že na obě podlaží není třeba dalších světel.

Dig.

Kryštof jako pojízdná baterka? To tu ještě nebylo. Doufám, že mi ho v tom bunkru někde nepíchnou.

Důkladně jsme to prolezli, prohlédli si a jdeme ven. A teď pojedeme někam, kde není slyšet ten vrtulník. Vrátili jsme se na silnici, kopcem dolů projeli Mladkov a za ním v kopci Hanka zase nemůže. Nevadí. I tady je to pěkné. Zalézáme do lesa, odkládáme kola a sami se usidlujeme u dalšího bunkru. Je tu nádherně.

Povídáme si o všem možném, diskutujeme o tom jestli by obranná linie opravdu odolala a Hance je špatně. Je třeba myslet na navrátila.

Dig.

Pravda, nebylo to nic moc, ale už jsem zažila i horší chvíle. Okolní příroda byla nádherná, nálada bezvadná, sluníčko ještě příjemně hřálo, ale mě už děsila cesta zpátky a navíc bez představy jak daleko to vlastně bude. Hnk.

Tomáš se zahloubal do mapy a když se zase vyhloubal řekl, že jiná cesta než ta po které jsme přijeli do Králíků nevede. Dig.

Ale vedla, ale o dobrých 15 kilometrů delší a to ještě do pořádného kopce. Tom.

To nevadí. Stejně by se Hance špatně kochalo. Takhle aspoň o nic nepřijde. Tak hurá na silnici a hajdy zpátky. Ještě mě napadlo, že se můžeme s malou zajižďkou podívat do Boříkovic za Romanem, kolegou z vojny, díky němuž tu vlastně jsme, a vyzvednout si u něj zapomenuté věci z minulé návštěvy. Nesetkal jsem se s žádným odporem...

Dig.

...no to jsme totiž ještě nikdo netušili, že odbočka uvádí Dolní Boříkovice ve vzdálenosti 2 km, ale vesnice je roztažená na dalších lehce stoupajících 4 km a Roman, jak jinak, byl usídlen až na úplném konci domorodé osady. Ale i tak by jsme samozřejmě neprotestovali ;-)

Hnk...

a tak jsme za dvacet minut zastavili u něj na zahradě. Pozdravili jsme se s ním, vyzvedl jsem zapomenuté, upřesnili jsme si nějaké detaily ohledně minulé akce a po rozloučení pokračujeme na zvířata. No, na Kálíky... A jsme na silnici. A vidíme, že vrtulník to taky balí. Má pod sebou oba kontejnery a letí někam pryč. Hance je hůř. Konečně jsme v Králíkách. Čas je správný, Jitka je tu taky, pan majitel však ne. Ale co, přijede později. Jsme na Moravě a tady se to tak nebere. Před šestou přijel. Naložil Jitku a kluky, popsal nám cestu jak se dostat do Dolní Moravy a kde ho tam najdem a chtěl odjet. Blesklo mi, že jsme u zdroje vína a nebylo by od věci... Celkem nadšeně souhlasil. Zavedl nás do stáčírny, dal nám vybrat, naplnil lahve žádaným a pak už nic nebránilo odjezdu. Jenom se mi nelíbí Hanka. Totiž co to kecám! Samozřejmě se mi líbí Hanka, ale nejsem spokojen s jejím zdravotním stavem a barvou. Ta teď připomíná les v předjaří. Doufám, že ten přejezd zvládne.

Dig.

Já se soustředila a sbírala všechny i skryté síly na nutný přesun a s vidinou teplé postýlky byla odhodlána vyrazit ať můžu co nejdříve zmizet pod pečinou. A potit se a potit se...

Hnk.

Auto s panem majitelem, Jitkou i klukama zmizelo ve tmě. Tak jedem. Na výjezdu z města je kopec nahoru. Musíme 2x zastavit a počkat až Hanka nabere síly. S přibývajícím časem jí to trvá déle a déle. Začínám mít obavu, že jí to spíš skolí, než že to rozjezdí. Pokračujeme tmou, pomalu a v klidu. Máme první orientační bod – kostel u něhož máme jet doleva. Nakonec, je tu i cedule. A zase se noříme do tmy. Asi po kilometru míjíme ceduli Dolní Morava. Začínáme hledat další orientační body. Už to vypadá, že jsme buď blbě poslouchali, nebo jsme to úspěšně minuli. Zastavujeme a porovnáváme co si pamatujeme. Prakticky totéž. Ale ani hospodu ani obchod jsme neviděli. A to už jedeme vesnicí zatraceně dlouho. Pojedeme ještě kus a uvidíme. Za zatáčkou se vyloupila hospoda. Takže je to správně, jenom v zadání chybělo, že je vesnice poněkud delší.

Dig.

Poněkud ano, nelze to ani nazvat vesnicí, ale jednou silnicí a okolo ní spoustu baráku, který se táhnou dobrý 3 km. Tom.

Já tedy nevím, ale po zkušenostech v Boříkovicích mám dojem, že jiné než roztažené vesnice v délce minimálně 3 km tu nenajdeme.

Hnk.

Za mostem obchod a za dalších 400 metrů nalevo křížek a proti němu cesta nahoru k nějakému domku. To je ono! Našli jsme to. Ale kopeček je velmi prudký. Ale jsme nahore. A domek je taky poněkud větší, než vypadal ze silnice. Ještě pomoci Hance a

ohlásit se hostiteli. Je tu jen jeho manželka. Nicméně máme od ní příjezdové instrukce k uložení nás i kol a informací, že kromě nás tu bydlí i banda pěšáků. Odstrojili jsme, zaparkovali, ubytovali se, oddechli si, setkali se s Jitkou a upřeli svou pozornost na lahve s vínem, které jsme nechali naplnit ve stáčírně. Slezli jsme se v kuchyňce, kde je i velký stůl, zasedli, povečeřeli ze zásob a hlavně to vínko. Jitku jsme o kousek minuli. Už spí. Začala s ochutnáváním trochu dříve a ve spojení s bouřlivě prožitým dnem vytuhla. Nevdá, stejně si dáme do čeníšků. Nevím jak ostatní, ale já se cítím velmi dobře. A tak sedíme, je tu teplo, usáváme nápoje, probíráme světaběh a je moc dobře.

Zejména otázka muži X ženy je dnes na paškále. Jarka se zlobí. Pořád se naivně domnívá, že nějak unikne ženskému údělu. Nechce pochopit, že společnost, ale i příroda je nastavena tak, že chlapi jsou na tom ve všech ohledech líp. A ženská, která jde proti tomu si většinou jen nabije. Konečně z dějin víme, že prostě není šance to otočit. Pokusy tu byly. Třeba matriarchální společnost. Nějakou dobu to fungovalo. Ale bylo to špatně. Kdyby ne, bylo by to tu dodnes. I poslední známý pokus skončil krachem. Mám na mysli Dívčí válku. Celkem vzato jde o to, že příroda to má nějak vymyšlené a nenechá si do toho mluvit. Dig.

Je teda fakt, že některé představy, mě netěší. Třeba, že během po bytí a dělám pět věcí najednou, zatímco moje drahá polovička se válí na gauči a řve, že má hlad. Kde bydlí chlápek, kterej bude ochotnej uznat, že práce v domácnosti je společná záležitost? Ach jo... Je teda fakt, že jsme byli všichni kapka podnapilí, ale stejně mě utkvěl v paměti Digův slovní poznatek. Dělí práce v domácnosti na domácí (ženské) a pro domácnost (mužské). Postupně vychází najevo, že ženské práce jsou všechny každodenní a mužské se skládají z prací ojedinělých, např. pověšení obrazu. Zvláštní. Já vždycky dělila práce jinak. Třeba na ty, co je třeba udělat a na ty, co počkaj.

Kde že bydlí ten zlatej retriever? Kdyby byl můj, naučila bych ho aspoň nosit noviny... Jrk.

Hanka chvilku seděla, poslouchala nás a pak se omluvila, že to opravdu nemá a pokusí se to dohnat spánkem. Rozloučila se a pár minut na to přišla část pěšáků z hospody. Byli celkem v pohodě. Akorát nás jedna z nich upozornila, že další se připotácí mnohem

později a nejspíš s nimi nebude řeč. A skutečně. Asi za hodinu tu byli. Nevím kolik, ale všichni až na jednoho šli ještě bez opory, ale přesně a jasně směřovali do nejbližší postele, kde prakticky okamžitě přistáli. Ten jeden se vrátil k nám a vůbec netušil která bije. Nechápal kdo jsme, proč jsme, o čem mluvíme. Několikrát se pokusil vstoupit do hovoru a pokaždé pak vypadal jako debil. Byl sice na šrot, ale tohle si uvědomoval. Usoudili jsme, že to nemá cenu a vyklidili pole. Jdeme spát. Zítra nás čeká výlet po okolních kopečkách, tak ať jsme čerství. Po příchodu na pokoj zjišťuju, že Hance je na umření. Dig.

Nepřeháněj, ta s kosou se nade mnou ještě zdaleka neskláněla ale přiznávám, bylo mi opravdu prabídně. Hnk.

Pokouším se ji všelijak podpořit, ale zároveň vidím, že proti tak mocnému nepříteli jako je viróza nic nezmlžu... Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Dolní Morava	52	2451	41,5	14	18-10

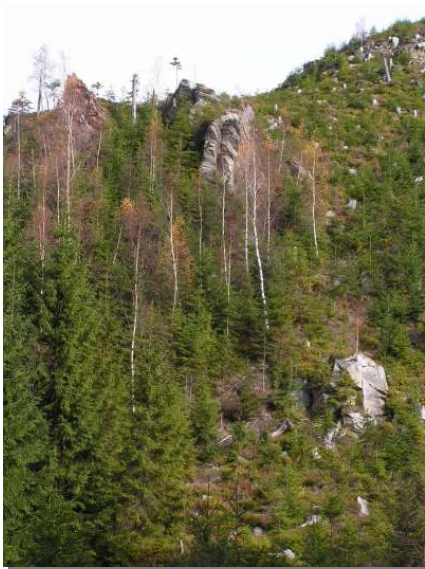
Ráno 29.10. pátek

Probuží mě hluk. Banda pěšáků se chystá k odchodu. Podle zvuků absolutně nekoordinovaně. Ani nechci vědět kolik je hodin. Hanka většinu noci prokašlala a probděla. Vypadá, jako by ji právě exhumovali. Na chodbě vše utichlo. Pěšáci nejspíš vypadli. Ještě nějakou dobu se sám sebe snažím přesvědčit, že odpočívám a nabírám síly. No, moc mi to nejde. Na chodbě je zase rambajs. Tentokrát jsou to Jitčina dvojčata. Dobrá, vstanu. Ale když já, tak ostatní taky. Musíme ještě nadělat spoustu věcí, než odjedeme. Jdu vedle k Jarce a Tomášovi. Vládne tu mrtvolno. „Tak, myšičky, je ráno raničko... před námi je jistě den plný skvělých zážitků... TAK UŽ Z TĚCH PELECHŮ VYPADNĚTE!“ No a nevstaňte po tak milém uvítání do nového dne. I Tomáš a Jarka se začali zvolna a vláčně pohybovat. Než se vyhrabali z peří, snesli jsme s Hankou do kuchyňky snídaňové propriety. A po ranní očištění jsme se pustili do jídla. Na dnešek Tomáš připravil podle jeho slov něco úžasného. Jsem na to velmi zvědav, ale nejdříve musíme na nákup. Je třeba vytvořit hromadu z potravin, protože dnes je otevřeno, ale kdo ví jak to bude zítra a v neděli. A to ještě nemluví o rozdílnosti potravin pro mě, Tomáše a Jarku a na druhé straně Hanku, která nepojede a bude si v klidu umírat v posteli. No a navíc ona ta snídaně v 11 hodin je taky spíš blíž k obědu. Dojedli jsme, připravili se k jízdě a vzhůru dolů. Směr obchod. Je chladno, ale ne moc. A hlavně jsme v krámě za pár minut a tam je přetopeno. A už to začíná. Chceme nevíme co, ale musí toho být hodně za málo a nesmí to urazit naše chuťové pohárky. Prodavačka je z nás na jednu stranu trochu hotová, ale na druhou stranu jí dělá dobře, že nakupujeme jak zájezd. Tento „nákup hrou“ trvá 45 minut. Na konci toho jsou plné bagly a prázdná penženka. Vracíme se do chalupy. Tady kromě úplně zničené Hanky a Jitky s klukama nikdo není. Přepakovali jsme bagáž na jednodenní výjezd bez hospodské podpory a přichystali se k jízdě. Máme po poledni a je docela hezky. Sice nesvítí slunce, ale je teplo. Loučíme se s Hankou a doporučujeme jí, ať se do našeho návratu uzdraví. A jedeme. První desítky metrů, ač do kopce, docela odsejpaj. Nespěcháme. Jedeme v řadové formaci a zase žvaníme, tropíme si žertíky, komentujeme včerejšek, děláme výhledy do budoucna, odhadujeme jak moc je Hanka nemocná a najednou se hlásí hlad. Zastavujeme na plácku u tabulí s popisem naučné stezky. Vrhli jsme do baglů jak zeměřesení do Japonska a začali je plnit. Mezi tím vysvitlo sluníčko a stoupla teplota. Já už od rána jedu jen v triku a mám to tak akorát, abych to uchládil. Teď se trochu přehřívám. Naštěstí je to tu moc krásné a tak často zastavujeme za účelem kochání se a Tomášova focení.

Díky tomu stihnu trochu zchladnout a můžu pak zase v pohodě pokračovat ve stoupání. To je místy dost ostré, ale pořád sjízdné. A tak pomalu a v pohodě vstřebáváme tu krásu kolem a ocitáme se kousek pod vrcholem. Smutné je, že jsme vyjeli ze závětrí. Má to hned dvě nevýhody: Radikálně se ochladilo a zpomalil se postup. Ale je to tu krásné. Dokonce jsme najeli až tak, že hluboko pod námi v údolí vidíme Dolní Moravu a co víc i námi obývané stavení. Ale je tu zima. A hlad. Další nájezd na bágly s potravinami. Pak

pokračujeme v podstatě po rovině, místy proti větru, a pořád jsme nedaleko vrcholků kopců.

Na mapě našel Tomáš místo, kde píšou, že prý „nebezpečné klesání.“ Tak prý je to od nás už jenom kousek. No, snad nebude tak zle. No, bylo. Cesta se změnila na polní újezd zarostlý travou a náletovými stromky, zem je poněkud vlhká a kde není kluzká tráva, tam jsou oslzlé kameny nebo mokrá hlína. Prostě jediný způsob jak se udržet na kole je stát v pedálech a velmi jemně zacházet s brzdami. Kdyby se to utrhl a šlo do smyku, tak už nepůjde zastavit jinak než řízeným pádem. Jenomže to bolí, špiní a vznikají tím škody.

Jedu jako druhý. V jednom opravdu velmi nakloněném a pořádně rozbitém místě se Tomáš rozhodl, že to vzdá a zastavil. Já cítím, že to neubrzdím. Můj brzdový systém je příliš citlivý a stačí přidat pár Newtonů na páku a kola se zablokují. Jedu sice krokem, ale pořád na Tomáše bez možnosti zastavit. Pochopil. Popadl svoje kolo, všemi silami ho zvedl a uskočil s ním stranou. Teda bylo to o fous. Pak se mi celkem hladce podařilo překonat balvany, vymletiny od dešťů a kořenové soustavy a v klidu zastavit na rovném plácku na rozcestí. Přichází Tomáš a říká něco o blbech pocitech, když se na něj zvolna sune nezastavitelnej metrák. Já zase mám blbý pocity toho metráku. Tak pojedeme dál. Ted' dolů. A pěkně zostra a po šotolině a šutrech a všechno tu a tam špricnutý dřevěnou stružkou napříč. No to se to jede! Jedu první. Po pár stovkách metrů slyším sirěnu. Zastavuju a koukám co se děje. Jarka s Tomášem stojej kousek za mnou a prý se mám vrátit. Tomáš píchнул. No, nevádí, vyvezl rezervní duši, tak ji vymění a pojede se dál. Tolik teorie. Všechno je jinak. Prorazil plášť. A to na boku a jáma je dlouhá přes dva centimetry. Jo. Tak přesně tohle jsme potřebovali. Dig.

Nejvíc mě našvalo, že byl úplně nový. Kdybych našel ten kámen co mi to udělal, tak ho asi zabiju. A to tím způsobem, že bude na prášek! Zadní kolo bych pochopil, ale přední opravdu ne. Tom.

Musíme tam něco vložit. Jenomže co... Zkusíme izolepu. Tlakem duše na plášť se tam utemuje a mohlo by to nějakou dobu vydržet. Ano, je tam! A funguje to. Bezva. Tak jedem. Pokračujeme podstatně pomaleji a opatrněji. A pořád dolů.

Otepluje se, ale taky se stmívá. Ještě pár stovek metrů a jsme dole v údolí na silnici. Podle Tomáše jsme dneska nejnižší a domů to máme cca 12 km. Má to značnej kaz na kráse. Fouká proti a to studeně. Kromě toho jedeme do kopce. A lepší to už prý nebude. No to je zase útěcha. A tak se ploužíme ztemnělou krajinou, vzdorujeme větrům a kilometrůž se mění jen velmi pomalu. Slyším Jarku jak hořekuje nad tím, že už nemůže a že chce pauzu. Odpověď' je „ano, ale ne tady. Hned jak to půjde.“ Silnice je totiž úzká, samá

zatáčka, na obou stranách lemovaná hlubokými příkopky, je šero a tedy všechny podmínky pro to aby do nás něco úspěšně najelo. Jarka znovu kvičí, že už dál nejede. Zase se jí snažíme vysvětlit, že „ano, ale ne tady.“ Než se stihla rozhořet hádka jestli a kde zastavit dojeli jsme do zatáčky v níž je odbočka někam do polí. Zajíždíme tam. A hele ono je to tu kryté i proti větru. Tak to je skvělé. A znovu se vrháme do bágů za nějakou tou potravinou. Po konzumaci a odpočinku se suneme večerní krajinou dál. Už si nepovídáme. Každý je zabrán do svých myšlenek zejména těch, že kterej Jouda vymyslel protivítr a tak. A tak jsme se vyhrabošili až ke kostelu, kde se odbočuje na Dolní Moravu. Píšíu tady 1 km. To je ale hovadina! Ploužíme se dál, až jsme se dostali do závětrí. Hned se jede líp. Zase udržujeme řadovou formaci a probíráme jaké to bude až přijedeme do chaloupky. Hospoda, obchod, křížek. Už jsme tu. Výjezd kopečka, odstrojení a uklizení kol, a vstup do domečku. Je krátce před dvacátou hodinou. To jsme dobrý, to jsme dobrý! Podnikli jsme příjezdová opatření – vysprchovali se, převlékli, sezobli nějakou tu večeri a pak znovu odbrzdili lahve s vínem. Tentokrát i s Jitkou. Ale bez Hanky. Ta prý byla celý den mrtvá, a teď si tiše stůně a spí.

My jsme vyprávěli Jitce o dnešním výjezdu, o minulých výpravách o plánech do budoucna, lákali ji aby se přidala a to tak dlouho, až se jí začaly zavírat oči, pročes nás s omluvou opustila. My jsme to zabalili krátce před půlnocí. To byl krásnej den. Ještě kdyby tak ta Hanka...

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Dolní Morava	53	2493	42,3	13	9-15

Ráno 30.10. sobota
Vstáváme brzo.

Na dnešek Tomáš připravil něco většího. Soudím podle toho, že chce na lokální přepravu použít vlak. Tak šupem nasnídat a pojedem. Ono s tím vlakem se to má tak, že vyjíždí z Hanušovic. A ty jsou vzdáleny 18 km. Naše štěstí je, že většinou z kopce. Tedy aspoň podle mapy. Zabaleno, můžeme vyrazit. Dneska je zataženo a vypadá to, že teplo nás opustilo. Mapa nekecala. Opravdu jedeme sice jen z mírného, ale z kopce. Díky tomu se nám rychlost ustálila na 30 km/h. Jelo se dobře. Po 40ti minutách jsme na nádraží v Hanušovicích. Ano, jsou to ty Hanušovice, kde před týdnem 14ti letý školák probodl a podříznul svého spolužáka.

Pitva zavražděného chlapce odhalila několik desítek bodných ran

BRUTALITA

Školák byl jak řešeto!

HANUŠOVICE/OLOMOUČ – Brutalita, jaká nemá obdoby! Jen tak lze komentovat výsledky pitvy zavražděného Jana P. (113) z Hanušovic. Nejen podříznuté hrdlo. Nebohý chlapec měl prý v sobě na dvě desítky bodných ran! Jeho spolužák (14), který se z kamaráda stal vrahem, se ke svému hrůznému činu přiznal.

Pavel Ryšlink
„Mohu potvrdit jistou věstí četnost, ke konkrétnímu počtu ran se ale nebudu vyjadřovat. V každém případě brutalita tohoto útoku byla skutečně mimořádná. U dětí je už samotný takovýto skutek výjimečný, takže toto skutečně nemá obdoby,“ prohlásila policejní mluvčí Dagmar Bednaříková. „Bohužel to je další z důkazů toho, jak prudce roste brutalita dětí,“ dodala s povzdechem policejní mluvčí.

Jana P. zavraždil v pondělí ráno při cestě do školy v Hanušovicích jeho nejlepší kamarád Jan U. z Horní Moravy. Za místním kinem mu chlapec, označovaný za ne-

šťastnějšího žáka školy, zasadil desítky ran a poté ho chladnokrevně podřízl.

Motiv činu není policistům zcela jasný. Podle jedné z vyšetřovacích verzí mohla Jana U. dohnat k neuvěřitelně brutálnímu skutku po okolí neposlušného žáka ze strany krutě zavražděného chlapce. Proč Jan U. vraždil, to dodnes necháptou ti, kteří ho dobře znali. „Mouše by neublížil...“ říkáji sousedé z Velké Moravy.

Odpověď na tuto otázku by měli nalézt psychiatři, v jejichž péči nyní chlapec je. K vraždě spolužáka se kriminalistům přiznal.

Vjeli jsme na nástupiště. Tomáš šel opatřit jízdenky, Jarka před nádražím zahlédla zelinářství a tak se to rozhodla prozkoumat. Oba se vracejí téměř současně a oba jsou úspěšní. Máme jízdenky, modré hrozno a banán. Do odjezdu vlaku zbývá 10 minut. Pustili jsme se do vína. Je hodně vodnaté. Přijíždí vlak. A NEMÁ SLUŽEBNÍ VŮZ!!! Sakra

už práce mizerná!!! Ale hned za lokomotivu je vagón bez jednoho kupé s místem pro kola. Aspoň to na něm mají namalované. V realu je tam místo tak pro skládačku a to ještě složenou. Dostat kola do vagónu je zase lahůdka. Kromě vši té pakárny se vzepřením kol ze země asi do metr a půl vysoko umístěné podlahy jsou dveře od vagónu zatraceně úzké! Po neskutečném manévrování a stresu ze zdržování vlaku jsme uvnitř a jedeme. Jenom naše kola zatarasila levé dveře vagónu. S tím nic neuděláme. Ale co. Lidí je tu málo, obejdou to zadem.

Dig.

Ovšem to jsme ještě netušili, že se najdou i taci, kteří použijí místo levých dveří pravé a vyskakují za jízdy. Asi by je zabilo projít cca 30 m vagonem ke druhým dveřím, ale co nezabije je lenost ale kola vlaku. Viz níže.

Tom.

Vlak jede horskou krajinou po úbočích kopců s překrásnými výhledy do údolí. Dokonce vysvitlo slunce aby podtrhlo tu nádheru. Jedeme pomalu. Tak mezi 30 ti a 40ti km/h a tak se stiháme kochat. Všechno pěkné však jednou končí a většinou to zkazej lidi. I teď. Dvě stanice před konečnou v zastávce Lipová Lázně stojíme na druhé koleji. U nádražní budovy je shluk dětí a pár dospěláků. Řekl bych skauti. Ale tihle jsou oblečení civilně a není na nich vidět ani náznak organizovanosti. Výpravčí pískla a chystala se zvednout „plácačku“, když v tom se dav dětí nekoordinovaně rozeběhl k vlaku a začal se cpát jedními dveřmi u našich kol do vagónu. A každý kdo se vecpal dovnitř se zastavil a koukal jak jelito. Dav za ním ho absolutně nevyváděl z rovnováhy. Díky tomu vlak nabral zpoždění 5 minut. Konečně jsme se rozjeli. Děti je plný vagón. Dospělci jsou někde v zadu a tady zůstali mladoši. A protože se to v jejich mluvě hemží volama, prdelema a hovnama, utvrzuje mě to v myšlence, že to není skautský oddíl. Po nějaké době dostávají mladoši pokyn, že se bude vystupovat a to vlevo. Došli až na plošinu, kde vchod blokují kola, stojí nad nimi a baví se o debilních cyklistech, kteří na tomhle jezdí. Spolu s nimi se sem nacpala i část dětí. Vlak zastavuje a to tak šikovně, že v zatáčce. Levé. Nástupiště je opravdu vlevo jak předpokládali dospělci. Ale chybička – kola blokují levé dveře. Mladoši místo aby zaveleli k ústupu a připojili se k davu vystupujícímu vzadu otevřeli pravé dveře a seskočili do příkopu na pravé straně následování dětmi. Vlak se začal rozjíždět. Děti ještě skáčou. Jestli něco nevyjde, skončej pod koly. Záchránná brzda! Jenomže než jsem se rozhlédl, kde ono červené držátko najdu, třesky dveře a poslední dítě je venku. Teda udělat mi tohle moji instruktoři tak jsou MRTVÍ! Díky takovýmhle idiotům má pořád černá kronika o čem psát. V těchto a podobných myšlenkách přijíždíme do Jeseníku. Vlak tady končí a tak máme dost času na vyložení kol. Přesunujeme se k budově a připravujeme k jízdě. Jarka tím, že jde za roh, Tomáš tím, že kouří a já tím, že na ně čekám. Tak, hotovo, opouštíme nádraží a vydáváme se do hor. Slunce zalezlo, zvedl se vítr a ochladilo se. A samozřejmě jedeme do kopce. Rychlost je velmi nízká a to i přesto, že se tu opravdu není čím kochat. Celé okolí je plné podzemního sychrava. A tak šlapem a šlapem až už toho mám dost. Na jedné ze zastávek jsem vedl proslov v jehož závěru jsem pronesl přání zapadnout do hospody na oběd. Jarka se původně lekla, že budu požadovat zvýšení přejezdové rychlosti, ale díky tomu, že mě tentokrát nechala domluvit do konce se jí ulevilo a s hospodou souhlasila.

Dig.

**Nechala jsem Tě Digu domluvit, jelikož jsem doufala, že řekneš něco užitečného.
Jrk.**

Od navigace taky žádná námitka, takže hledáme lokál. No to jsme si naběhli! Během sezóny, ať letní nebo zimní to tu jistě není problém ale teď je všechno zavřené. Na radu jedné místní paní, kterou kvůli tomu, že nám radila málem přejelo auto, jsme zastavili u Parkhotelu. Už zase svítí slunce a oteplilo se. Jdeme dovnitř. Docela luxus. Ceny přiměřené interiéru, výběr slušný.

Dig.

Restaurace byla velmi pěkně vybavená, ale víc mě zaujala servírka. Když jsme přišli, podívala se na nás skrz prsty a donést jídelní lístek ji trvalo asi pět minut. Později jsem pochopil proč. Místo čtení nějakého časopisu asi kdo kde s kým a hlavně jak, musela předstírat nějakou práci. To jí šlo opravdu vítečně, asi třikrát přešla bar. Jestli to půjde takhle dál za pět let už bude po baru.

Tom.

Objednali jsme si, najedli se, napili, odpočinuli si a můžeme zase jet. Slunce pořád hřeje, ale i vítr je aktivní. Snažíme se dostat se k lesu do závětrí. Jde to pomalu a namáhavě, ale už jsme tu. Zajíždíme mimo silnici abychom si oddechli. Na trávě leží ořech. Vlašský. Velký. Jeden. Sebral jsem jej, rozmáčkl v dlani a jádro nabídl svým společníkům. Zdvořile odmítli. Tak jsem jej spořádal. Po odpočinku zase jedeme. Slyším sám sebe jak ze mě vypadlo: „Ten voržišek byl ale dobrej. Škoda, že jich tam nebylo víc.“ „**Tak si dej kaštan**“ na to Tomáš. „**Podívej co jich tu je a jaký jsou pěkný.**“ „Já kaštany nerad. Copak jsem prase? No jsem. Ale divoký? No vlastně taky.“ A po těch

slovech mi zaskočila šlupička z ořechu a rozkašlal jsem se. Tomáš na to: **“Vidiš vole, kdyby sis dal kaštan tak se ti to nestalo.”** V tom okamžiku bere Jarka za brzdy, nohy jí dopadají z pedálů na zem a stává se obětí výbuchu smíchu. A máme ji. Tohle už se mi nestalo od roku 2001 abych někoho shodil z kola aniž bych se ho dotkl. Jen co se Jarka trochu uklidnila, pokračujeme v jízdě. Pomalé, namáhavé a do kopce. Jarka se zmínila, že by ráda navštívila velký roh a že to bude asi pěkně rychlý. Je pravdou, že i já bych docela potřeboval zastavit. Ani Tomáš se netají bouří v zaživačím traktu. Jedu vpředu a jako první nalézám vhodné útočiště na nejbližší sekundy. To by mě zajímalo, kde se stala chyba. Tezi o ořechu a kaštanech odmítám! Ale protože jsme na tom všichni stejně, dokonce i časově, hledáme společné body ve stravování. Jediné, co nás napadá je modré hrozno. To jediné jsme měli všichni. V další zatáčce je odbočka ze silnice. Budeme odpočívat a Jarka a Tomáš si také skočí za roh. Jarka se vrátila a prohlásila, že se jí tak moc chtělo, až nebyla úspěšná. Na to Tomáš položil nevinnou otázku: **„A zkusila jsi tlačit?“** A měl Jarku pověšenou na krku. A chybělo jen málo, aby se mu do téhož krku zakousla. S rozchechtanou tváří si nezáčastněně lehám na šterkový zásyp můstku, na kterém stojíme.

Poté, co si oba odlehčili (Jarka tentokrát dala na radu Tomáše) se vydáváme zase vzhůru. Stoupání je hnusný! Po 2 km jsme nahoře. A tady je odbočka na cyklostezku, po které máme v úmyslu pokračovat. Píší tu, že „Nad velkým vodopádem 4 km“. Tam jedem. Podle Tomáše je to cíl a velká atrakce dnešního výjezdu. Já ten vodopád znám z obrázku a moc se na něj těším. Jarka brblá něco o tom, že „nad“ znamená do kopce a že už jsme dost vysoko a vůbec. Po odpočinku a nějakém tom zobání zase jedeme. Nejdříve je to dobré – rovina – ale pak stoupáme a stoupáme. A kecáme a kecáme. Přijíždíme na vyhlídku. Dost dobrý. Ale fouká silný vítr. Proti. Dost blbý. Pohyb vpřed je rychlostí jen co noha nohu mine, energetický výdaj jako kdybychom tlačili lokomotivu. **ZABRŽDĚNOU!** Silnice se v serpentínách otočila o 180° a náklon cca 22% jedeme díky větru v zádech skoro jako po rovině.

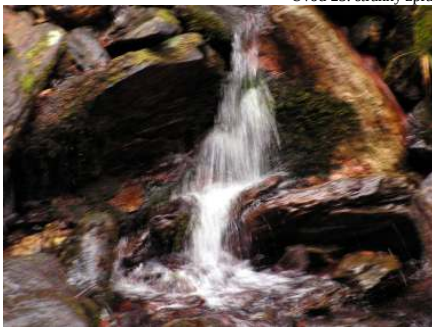

Další vyhlídka a po ní další obrat a další trápení proti větru. Ono to snad nikdy neskončí. Po předlouhých minutách utrpení jsme tu.

Teda to jsem magor! Nechat se vyvléct tak vysoko jenom kvůli nějaký vodě co padá po skále dolů! To máme v Praze taky. U každého druhého baráku je rozbítej okap a při dešti tam taky padá voda. A z mnohem větší vejšky. A kupodivu to žádný turisty nepřitahuje. K téhle vodě se ještě musí dolů po MTZ. Přehled máme po prvních cca 150ti metrech. To je teda síla. Ale vodu slyšet je. Dobrá. Položíme kola aby je nemohl sfouknout vítr a půjdeme se na to podívat.

Jdeme dolů a je to opravdu velmi hrozné. Jestli mi dneska ty nohy neupadnou tak už nikdy.

Slejšáme čím dál níž, ale vodopád pořád nikde. Už jsme od kol hodně daleko. Připozdívá se, radši se vrátíme na silnici a pojedeme dál. Po téměř horror lezeckém výkonu jsme u kol. Sezobli jsme sušenky a zase do sedel a vzhůru nahoru. Ten vítr je opravdu nechutnej. A nejspíš nezná míru. A tak dřeme a dřeme a je tu nejvyšší bod silnice. Čímž došlo k tomu, že jsme měli všichni naráz vrchol! To jsme šikovní! Kousek jedeme po rovině a pak zmizel

asfalt. No bezva. Cesta začíná klesat. Zapínám dobíjení a nechávám kolo jet jak je mu příjemno. Jenomže za pár okamžiků se za mnou ozývá siréna. Ani se nesnažím zjistit o co jde a rovnou to otáčím nahoru. Vrátil jsem se a je to jasné. Tomáš prorazil plášť na stejném místě jako včera. Je to sice blbý, ale vyměníme duši a pojedje se dál. OMYL! Tomášova úplně nová duše má všechno, co má mít. Je černá, má na sobě nápisy, má ventilek. Potud dobře.

Má však ještě jednu věc navíc. A to díru! Ech pakárna. Ale co, zalepíme to a pojedem. Tak zase ne. Proč? No, Jarka nabídla lepení. Krásné, nové s mnoha záplatami, ale jednou nevýhodou. Má prošlé lepidlo. Pokus o zalepení pláště vyšel. No jistě. Tam o nic nejde. Ale duše nechce tu hmotu podobnou medu přijmout. První pokus dopadl tak, že záplata z lepeného místa po natlakování duše doslova uletěla. No dobrá. Vybalím tedy „velkou servisní soupravu“. Tam lepidla jsou. Dokonce dvě. Po otevření krabíčky zjišťuji, že jedna tuba je otevřená, srolovaná a nejspíš vyschlá. Ano, je tomu tak. Ještě že je tu úplně nová tuba, ještě neotevřená. Otevírám ji, prorážím hliníkový uzávěr a... TUBA JE ÚPLNĚ PRAZDNÁ!!! To snad není možné!

Dig.

Ale je, tomu se říká made in šmejda.

Tom.

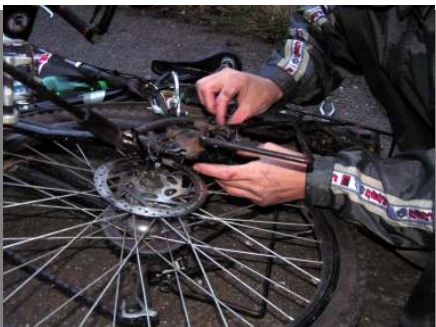
Dost mě to rozhodilo, ale беру si od Jarky ten med. Hm. Silou to tedy nejde. V tom případě použijeme ještě větší sílu! Chápu se díla a s materiálem zacházím velmi nevybíravě. Ale v závěru zahřívám zalepené místo dlaněmi. Někde jsem slyšel, že vulkanizační proces potřebuje nějaký teplo nebo co. A kupodivu tento zoufalý pokus vyšel.

Dig.

Prostě se to lepidlo potřebovalo taky trochu zahřát. Dalo tím jasně najevo, že nemusí zima. Zimu, kterou musí vydržet nášinec bez keců.

Jrk.

Pak jsme ještě prohodili přední nepoškozené obutí dozadu a to opravované dopředu, čímž je oprava dokončena. Fajn. Ztratili jsme skoro hodinu. Ještěže nespěcháme. Ale je mi trochu zima. Opatrně jedeme dál. Po necelém kilometru mi začalo něco dělat strašný kravál v zadním kole. Zastavil jsem a příčinu ne a ne najít. Pak jsem náhodou zavadil o páku brzdy a ten zvuk se ozval. No tak to je jasný. Brzdové destičky.

Nevadí. Mám rezervní. Jenom mě rozčiluje, že musím rozebrat půl zádě abych se k tomu dostal. A zase budu špinavej až za ušima. Ah jo! Oprava probíhá zdárně. A je to. Můžeme jet. Jsme na asfaltu a nádherně to jede. Totiž jelo. Stmívá se, fouká vítr a my samozřejmě jedeme nahoru. V šeru se nám otevřel pohled na protější kopec, kde je osvětlený hotel Červenohorské sedlo.

Dig.

Pohled to byl vskutku úžasný. Sedlo osvětlené a zahalené v marcích, prostě nádhera. Akorát se mi nelíbilo, že jsme pod sedlem a podle mapy přijedeme na sedlo z kopce.

Tom.

Tak tam jedem. Což znamená, že musíme ještě nějaký ten desetimetr nastoupat. A terénem. Protože stezka opouští silnici a zabočuje do tmy do lesa. Jarku opustili všichni. Síly, humor, sebevědomí, chuť pokračovat... Ale my ne. Nás se jen tak nezbaví. A přestože jde pěšky a my jedeme, je naše rychlost stejná.

Dig.

Jojo, ten kopec si pamatuju. Je to asi jednostranné (on mě ne), ale já na něj hned tak nezapomenu. Byl poset kameny, po kterých se nedalo jet. Málem jsem si zlámala nohy, i když jsem šla pěšky. Navíc totální tma, mlha, vlezlá zima, únava, neustávající myšlenky na to, že je to domu daleko ☹...fuj, fuj...

Jrk.

Pravda, taky mi připadá, že už stoupáme moc dlouho a chtělo by to změnu. Po nějaké době je sice pořád tma a pohybujeme se terénem, avšak už všichni v sedle, neboť se náklon cesty srovnal a jedeme skoro rovně. Ocitli jsme se na nějakém rozcestí a Tomáš téměř radostně říká, že už tam skoro jsme. To velmi rád slyším. A myslím, že Jarka taky. A opravdu. Za krátkou chvíli najždíme na silnici. Značná úleva. A hlavně JEDEME DOLŮ...

Dig.

Připadám si jako letadlo. Je nízká oblačnost, takže vyrážíme skrz mlhu (mraky) a plachtíme skrz ně dolů a dolů.. Sleduju klaky před sebou – světylka svíští serpentínama.. Prostě nádhera. O 180° se mi změnila nálada, je mi skvěle.

Jrk.

Ano, sjezd byl opravdu příjemný. Našli jsme se v Rejholticích. Zastavili jsme protože Jarku hnál chtíč – za roh a Tomášovi došla navigační paměť včetně nikotinové podpory. Po pár minutách pokračujeme. Zase někam do tmy a do kopce. Nějak cítím, že už kromě hladu nic necítím. A to je vážné. Stále sice žertujeme ale hlad nám nedovoluje pokračovat. Zastavili jsme u nějakého vjezdu do baráku a pustili se do zásob. Jarka přešla kolem nás, vysmátá jak lečo a že půjde napřed. Tak jo. Směr Nové Losiny. Pořád po téhle silnici, nikam neuhýbat. Pak vše utichlo a my jsme ve tmě dlabali až se nám dělaly boule za ušima. Značně jsme odlehčili bágům a můžeme jet. Teda jsem rád, že jsme stáli a ještě tak dlouho. Stoupání je opravdu nechutné. Ještěže je tma a nevidím to. A tak si v poklidu stoupáme tmou a tichem a pomalu začínáme pochybovat o tom, že Jarka jde správně. Stoupáme už nějak dlouho a ještě jsme ji nedojeli? To je divné. Předjždí nás auto. Zapínáme plné osvětlení. A hele nedaleko nás se rozblíkala barevná světylka a rozsvítilo se. To je Jarčina výstraha a poziční světlo. Tak je to dobrý, jde správně. Dojeli jsme ji na úplném vrcholu. Vidíte? Zase vrchol a opět všichni naráz... no jsme zkrátka nenapodobitelní. Po Tomášově údržbě plíc se dáváme kopcem dolů. Je mi poněkud chladno a tak jedu podstatně pomaleji než by se to tu dalo svištět. Vjíždíme do Jindřichova a u nádraží zastavujeme. Vede nás k tomu jen to, že je to knajpa a v ní mají sušené listy v papírových obalech. A Tomáš je prý nezbytně potřebuje. Kromě toho jsme se ozvali Hance, že jedeme sice pozdě, ale jsme v pořádku. A pak pokračujeme v jíždě. Za pár kilometrů vjíždíme do Hanušovic. Tady už jsme dneska byli. A bohužel víme, co nás čeká dál. Odtud pojedeme do kopce a to 18 km. Musíme dělat časté zastávky. Jsme dost unaveni a fouká protivítr. Každé zastavení reprezentuje sezobnout nějakou sušenku a sosnout si slivovice. Nebejt toho protivětru, to by se to jelo. A tak popojíždíme tmou až k odbočce u kostela. Zbývají cca 3 km. Už se těšíme do tepla, do sprchy, já na Hanku a postýlku. Jenomže Jarka už natolik nemůže, že musíme zastavit ještě jednou, a to mezi hospodou a obchodem. Je tu nějaká nízká budova s parkovištěm a z vnitřku duní muzika. Asi se tu slaví

něco monstrózního. A jak bývám na podobné akce zvědavěj, tak se dneska necítím ani na to abych se k budově jen přiblížil. Jarka nabrala síly a tak se vydáváme na poslední kousek cesty. Jsme asi sto metrů od odbočky a tam pod světlem... ta postava... to vypadá jako... Hanka. Ale ne, to je blbost. Hanka je nemocná a nejspíš spí. Ale ta postava, ta chůze... musí to být Hanka. Ano, je. Prý ji už otravovalo být sama, tak nám šla naproti. Dig.

Nemohla jsem se dočkat, až budeme opět komplet a budete vyprávět o celém dnu, který jste měli proti mně nabitý zážitky. Hnk.

To je pěkné... Triumfálně jsme vyjeli kopeček k chalupě, přestože Jarka tvrdila, že to nikdy nemůže zdolat, zaparkovali, odstrojili a plní dojmy vešli do baráku. Hned jak to šlo jsme prošli mycím procesem, něco málo pojedli a řádně popili. Ještě tu máme vzkaz od pana domácího, že se máme připojit k oslavě 40átého výročí jeho svatby. Tak to teda fakt nemam. Neřapou mi nožičky, ručičky visej podle tělíčka a tělíčko se sune do postýlky. A proti všemu tomuhle toho moc nenadělám... Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Dolní Morava	57,5	2590	97	15	10-18

Ráno 31.10. neděle

Budíme se po desáté. Vlastně ne, po deváté. Ve tři ráno se změnil čas a tím je výprava o hodinu delší. Nevstává se dobře. Pomalu přicházíme k sobě a zvolna podnikáme ranní opatření. Venku je hnusně. Snídáme, balíme a chystáme odjezd. To se mi ale nechce! Ostatní říkají totéž. No, co naplat. Jdeme zaplatit panu domácímu. Ten je velmi ovíněn, nařizuje nám přisednout ke stolu, nalívá nám a vypráví a nalívá a říká, že je mu líto, že jsme nedorazili. Tak dobře. Řekl, že jsme ho nasrali. Ale nechal si vysvětlit, že jsme byli úplně vyřízení. A znovu nalil. A pak se začalo kšeftovat. Chtěl podržet nižší cenu, kterou slíbil v Králíkách, ale trval na tom, že to Tomáš spočítá, když má ty upřímné oči. Dig

To jsem si zas jednou naběhl. Spočítal jsem to samozřejmě blbě, jak taky jinak, že? Po předání peněz nastal přepočít a dohadování jak že to vyrovnáme, po nějakém čase našťestí ustoupil a peníze vrátil. Mezi tím mě, ale stačil k pobavení všech u stolu dokonale rozebrat. Nejvíce ho zaujaly moje oči. Ovšem nechápu proč. Tom.

Nebylo jednoduché se vymanit z jeho zajetí, ale chceme jet. Máme v plánu se stavit ještě v bunkru, který je po cestě. Rozloučili jsme se, nastrojili kola a s těžkým srdcem nechali chalupu za zády. Projíždíme vesnicí a mjíme ceduli s lákadlem do opevnění. No jo, ale kde je? Nějak jsme ztratili orientaci. Jeden bunkr vidíme kousek od silnice. Ten je však poničený. S Tomášem se vydáváme na průzkum. A máme to. Přejeli jsme odbočku. Ještě pojedeme až tam, abychom se přesvědčili, že je otevřeno. Neradi bychom tam hnali Hanku zbytečně. Po šípkách a značkách jsme dojeli až k objektu K-S-5. Mají otevřeno. Paráda. Zavoláme holkám ať přijedou. Dohodli jsme se s průvodcem, že za chvíli přijdeme a budem 4. pokoušíme se volat Hance. Několikrát jsme byli vhozeni do hlasové schránky. Nedá se nic dělat, dojezu pro ně. MOBILISTI ZAPRÁSKANÝ! Furt ty krámy s sebou tahaj, furt si s tím někde hrajou, furt zdržujou, a když konečně je čas na rozumné využití tak jim to nefunguje!

Dig.

Když jsem se chystal odjet, dostalo se mi zadní kolo do smyku a byl jsem na zemi. Chtěl jsem zavolat Hance, že počkám u bunkru, ale nešel mi

mobil, který jsem musel několikrát omlátit o zem, aby zase naběhnul. Zatraceněj krám!
Tom.

Už jsem u holek a signalizuju, že mě mají následovat. Za chvíli jsme u bunkru. Jenomže průvodce zahájil prohlídku bez nás. Začíná pršet.

Čekáme a čekáme a už je znát nervozita. Jde o to, že musíme stihnout vlak. Jinak se domů nedostanem. A je to tu. Jdeme dovnitř. Mě a Tomášovi se líbí bunkr, holkám průvodce.

Dig.

Vážně nebyl špatný a měl takové rozesmáté oči , viď Jarko :-)))

Hnk.

Výsledně jsme spokojeni všichni. Jenom máme málo času. To je velká škoda. Prohlídku jsme ukončili a dáváme se na cestu do Králíků. Je to z kopce, jede se dobře.

Dig.

Až na ten liják , který se spustil hned po výjezdu z městečka.

Hnk.

Projeli jsme městem a zarazili v Dolní Lipce na nádraží. Jsme tu sami. Paní od smetáků se po nás dívá divně. Prý vlak, který jsme si vyhlédli tudy nikdy v tehle čas nejel. Nechápu. Máme jízdní řád staženej z netu. To je divný. Jarka šla koupit jízdenku a my jsme rozluštili záhadu. Ujel jim rádek s časama. Nevadí. Naštěstí jsme tu dřív. Jízdenku máme, ale Hance se nezdá cena. Jarka se pokusila jízdenku vrátit a koupit jinou. Povedlo se. Tomáš nezvládl klíč od hajzlu.

Dig.

Nějak jsem už přestal vnímat okolí. Tak moc jsem se chtěl převlíknout a dojít na záchod. Asi po pátém pokusu dostat se do dveří, kde jsem tušil pánské záchody, jsem se rozhodl klíč reklamovat. Paní mi poradila které dveře, ale zase jsem se tam nemohl dostat. Tak šla tedy se mnou a ke všeobecnému pobavení odemkla vedlejší dveře.

Tom.

A pak nemá rád paní od smetáků, protože klíč dal do pokladny a ne do úklidu. Přijel motorák a vysypal tu dav lidí. Začínám mít nepříjemný pocit, že cestu do Prahy odstojíme v chodbičce. Ve správný čas přijel náš vlak. A nastala potíž. Vlakvedoucí byl jistě hodný,

ale organizačně ne příliš zkušený. Prostě nám jen překážel. Teprve když si sám potěžkal kolo, shodou okolností moje, usoudil, že nám půjde z cesty. Vyprávěl pak něco o tom, že kola bez bagáže, ale po mé výzvě aby si to prostorově představil dospěl k tomu, že takhle zaberou mň místa. Vlak se rozjel. Je dobře nacvaknutej. Jarka jde vyřídit formality,

Čestné dráhy, a.s.

54 0005-475 AV090203 POP008 P158
28.10.2004 06:17 vlak: 757
Ústřední úřad
převazy jednorázové
Osoby 1 Třída Km:
Cestovní lístky

Platí od 28.10.04 do v daném vlaku

Platí pro jedno použití
Celkem: Kč = 20,-
Osvozeno od DPH

Čestné dráhy, a.s.

54 0005-475 AV090203 POP008 P158
28.10.2004 06:18 vlak: 757
Ústřední úřad
převazy jednorázové
Osoby 1 Třída Km:
Cestovní lístky

Platí od 28.10.04 do v daném vlaku

Platí pro jedno použití
Celkem: Kč = 20,-
Osvozeno od DPH

54 0005-475 AV090203 POP008 P158
28.10.2004 06:18 vlak: 757
Ústřední úřad
převazy jednorázové
Osoby 1 Třída Km:
Cestovní lístky

Platí od 28.10.04 do v daném vlaku

Platí pro jedno použití
Celkem: Kč = 20,-
Osvozeno od DPH

Čestné dráhy, a.s.

54 0005-475 AV090203 POP008 P158
28.10.2004 06:18 vlak: 757
Ústřední úřad
převazy jednorázové
Osoby 1 Třída Km:
Cestovní lístky

Platí od 28.10.04 do v daném vlaku

Platí pro jedno použití
Celkem: Kč = 20,-
Osvozeno od DPH

Čestné dráhy, a.s.

my ostatní jsme zaujali místo v chodbičce. Sedíme na podlaze a co chvíli vstáváme, abychom někoho pustili projít. Ale co, může být hůř. A stalo se. Přistoupila banda mladých cikánů. Celkem slušně vypadali, i se slušně chovali, ale vyplnili prostor tak, že sedět už se nedalo. No to jsou vyhlídky. Postupně se jich asi tak deset nacpalo na WC a zase se udělalo trochu místa.

Dig.

Ani nechci vidět jak to tam po nich vypadá. Lituji chudáka, který tam po nich půjde uklízet. Možná jim křivím, ale podle zvuků z WC o tom dost pochybuji.
Tom.

Útrpení trvalo do Týniště nad Orlicí. Tam nám připojili 4 vagóny. A protože jsme to věděli od průvodčího, vyrazili jsme s Tomášem zabrat místo. Holky zatím zůstanou tady. Kdyby to nevyšlo, tak ať se máme kam vrátit. Odpojili nám lokomotivu a za pár minut k našemu vlaku nacouvávala jiná se čtyřmi vozy. Z obou stran koleje se cpe dav. Vagóny jedou posledních pár desítek metrů velmi pomalu. A koukám a nevěřím. Dav už se cpe dovnitř. Je třeba se přizpůsobit místním zvykům. Také naskakujeme do jedoucího vagónu ještě před připojením ke zbytku vlaku. Po vzoru ostatních jsme vtrhli dovnitř a zabrali prázdné kupé. Právěčas. Akorát sem doběhli cikáni a chtěli se nám tam vecpat. Vyhodil jsem je. Vagón sebou trhnul. Právě jsme byli připojeni. Ještě zapojit elektriku, rozsvítit a bude to dokonalé. Je tu horko. Tak to by bylo. Zavoláme holčák ať přijdou. Zase nám to neberou. Ale už!!!! Ani po pěti minutách snažení se nepovedlo navázat spojení. Fakt jsou ty mobily na hovno!!! Dojdu pro ně. Počkáme až se vlak rozjede a pak vyrazím. Dig.

Největší sranda ale je, že jsi volal Hance, která má mobil v bačohu, který si ji mimochodem před tím vzal. Mobil na výpravě je prostě téměř k ničemu.
Tom.

Ted' ještě očekávám pokus o proražení blokády kupé. Rozjíždíme se. Jdu a čím jsem blíž služebáku, tím jsou vagóny plnější. Skrz poslední spojovačky už mě nechťejí pustit. Ale procpal jsem se. Zpátky půjdeme venkem na další stanici. To bude Hradec Králové. Tedy budeme muset fofrem aby Tomáš uhájil místa pro nás. Vlak zastavuje a my běžíme podél něj dopředu. Zbývá ještě jeden vagón. V tom se otevřely dveře a bez varování mi do cesty seskočila průvodčí. Měla kliku. Dobrzdil jsem to. Tak jo, nastoupíme tady a už to dojdeme vnitřkem. Došli jsme k našemu kupé. Tomáš uhájil. Sedáme si, oddychujeme a uklidňujeme se. Tak snad už bude klid. Akorát mě udivuje, že vlak není zaplněn rovnoměrně. Tam vzadu stojej a my tu máme 4 místa volná. Lidi jsou fakt blbí. A jedeme. Za nějakou dobu si k nám přisedla trojice vysokoškoláků. No, nechme je bejt. Jestli je tohle budoucí elita národa, tak to tu balím a jedu do Austrálie. No, my taky musíme vypadat moc pěkně. Jde o to, že se pokoušíme srovnat účty. Teprve po použití 3 různých způsobů a jejich kombinací se to povedlo. Mě z toho vyhnali. Prý „neplatíš tak nepočítej“. Pak už cesta proběhla v klidu až do Prahy. Na Hlaváku jsme vyložili kola, tentokrát se vlaková četa vůbec nestavěla na odpor, rozloučili se s Tomášem, který pojede domů metrem a vydali se na závěrečnou projížďku Prahou. A tak si tak jedeme přes Bulhara k Majčině křižovatce a pak Husitskou nahoru a konec je už na dohled. ALE... cca 50 metrů pod křižovatkou, kde se najíždí do Rokycanovy za sebou slyším sirénu. Krucinál co zas?! Dyť už jsme skoro v Jeskyni! Ale ona asi Hanka už nemůže. Přecijen docela ženeme. Zajíždím mezi auta a čekám až holky zase pojedou a připojím se k nim. Po chvíli přichází Jarka po chodníku. Hanka prý píchla. Ne, ne, ne a ne. To není možné! NESPRAVUJU! Hanka dostrkala poškozené kolo až k mně. Už je částečně zutej i plášť.
Dig.

Pro mě to byl přímo heroický výkon. Dalo mi dost práce držet se sama na nohou a teď jsem ještě navíc vlekla nepojízdnou obľudu. Připadla jsem si jak Sisyfos. Na počet najetých kilometrů v této výpravě mám obdivuhodnou bilanci píchnutí. To se někdy povede :-(
Hnk.

Měníme si kola. Hanka tlačí moje, já vleču její. Do Jeskyně zbývá cca 200 metrů. Pomalu ale jistě jsme se dostali až k ní. Zajíždíme dovnitř, přebalujeme bagáž, ukládáme jízdní propriety a tím končí tahle pěkně vypečená a opíchaná výprava. Stejně byla pěkná.
Dig.

Když pomínu všechny útrapy s opravami kol a s Hančinou virózou, Jeseníky teda nádherný. Doufám, že sem zas někdy dojedem a snad i v hojnějším počtu... Jrk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	45	2611	21	12	12-9

Celková technická data:

Účast

Pět nepoučitelných...: Tomáš, Jarka, Hanka a
Dig. Externě Jitka + dvojčataOficiálně
přiznaná
kilometráž

201 km

Příště

Uzavírání cest

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Červenohorské sedlo	
Dolní Lipka	Rejholtice	
Králíky	Hanušovice	
Mladkov	<u>Dolní Morava</u>	
Králíky	Králíky	
<u>Dolní Morava</u>	Dolní Lipka	
Výjezd po okolí	Praha Žižkov	
<u>Dolní Morava</u>		
Hanušovice		
Jeseník		

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Anča (Ann), Dig (Dig), **Dominik (Dmk)**, Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), *Lenka (Lnk)*, Majka (Maj), Marcela (Mcl), Michal (Msh), *Olga (Old)*, **Tomáš (Tom)**, Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

Obrázků je tentokrát tolik, že se nevešly do textu. Tak si je užijte zde...

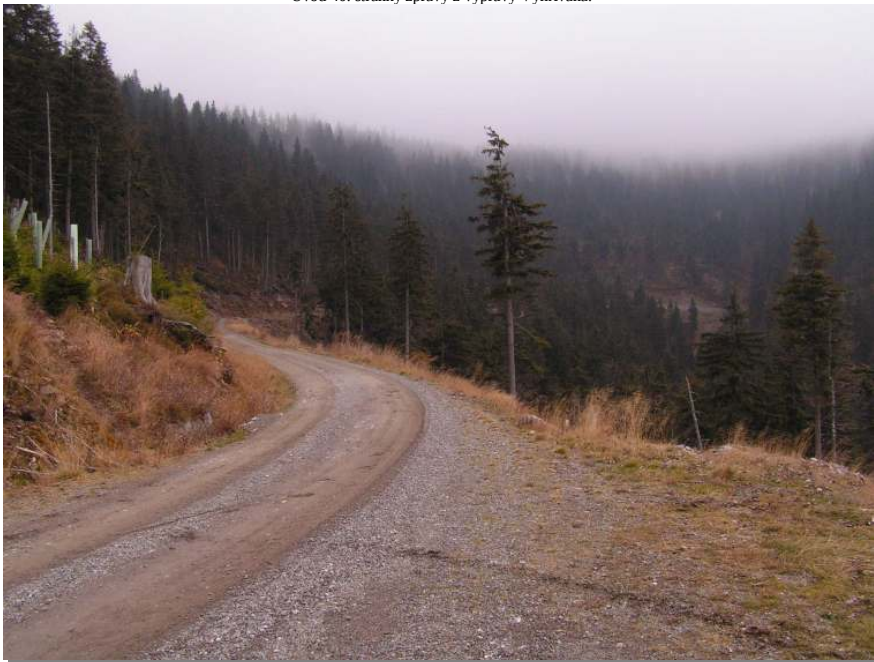

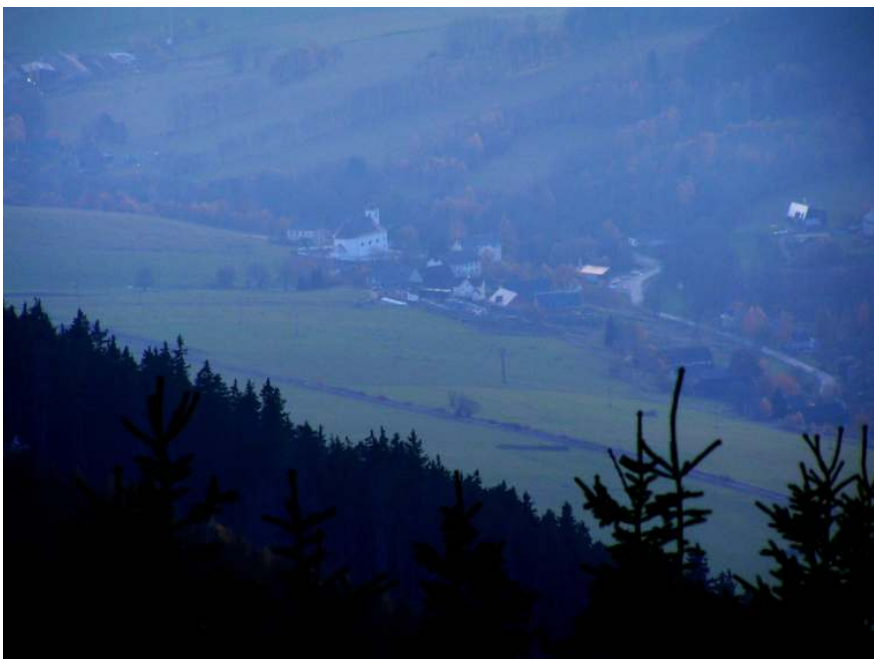
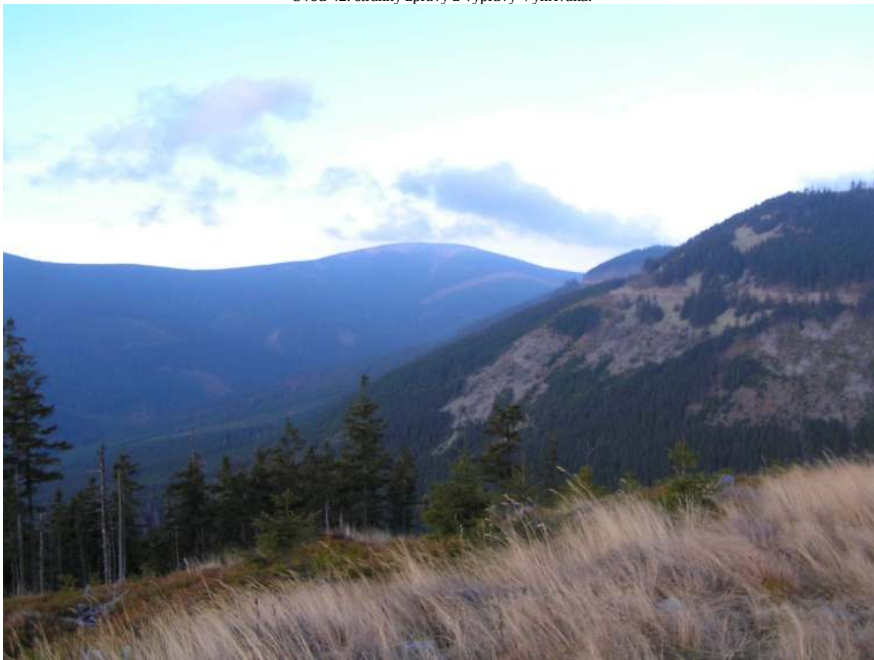

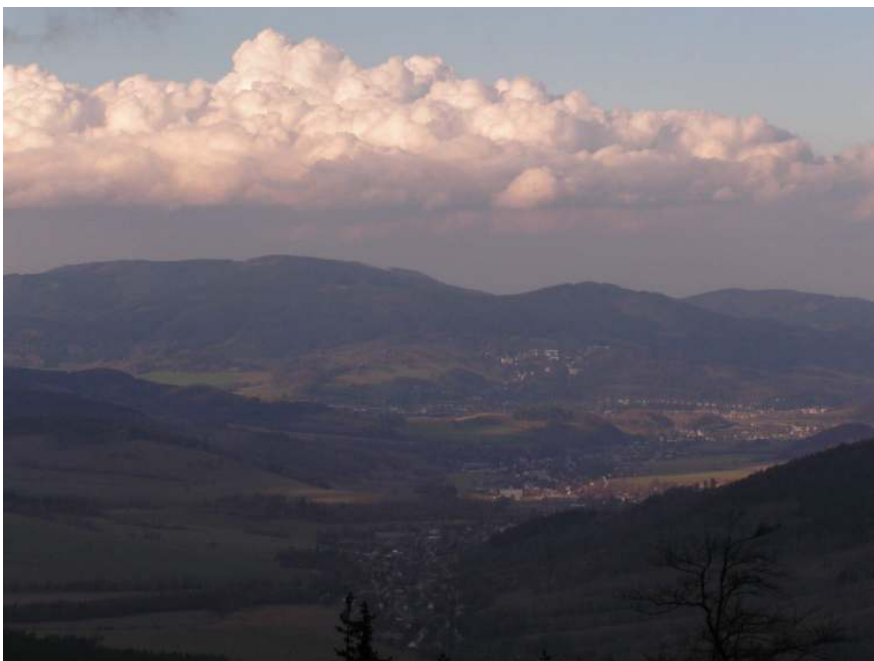

...ani příloha není tak velká aby se sem vešly všechny obrázky...

© Hell's Tour_{plus} 2004
Dig & Jrk & Tom & Hnk
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz